

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	100 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	50 „		până la 150 de cuvinte 90 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	25 „		de cuvinte 120 Lei, de aci în sus 150 Le	
Un număr	2 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	150 Lei.			

„Nu știți ce cereți.”

(Marcu 10, 35).

Trecuseră 3 ani dela arătarea Domnului nostru Isus Christos. Prin minuni, prorocii și învățături sublimе dăduse deja nenumărate dovezi despre dumnezeirea Sa. Eră la finea activității Sale mesianice, aproape de momentele, în cari „Fiul omului are să se preamărească cu mărirea, care a avut-o din veci dela Tatăl”.

Intreaga Sa putere sufletească se cutremură la gândul batjocurilor, chinurilor și suferințelor, la cari trebuia să se expue, ca amăsurat planului ceresc, prin jertfirea Sa pe crucea de pe Golgota, să mântuiască omenirea căzută.

Preocupările Sale le descopere și apostolilor. Dar vai, ei nu-L pricep, nu-L înțeleg și cuprinși de orbirea timpului și preocupările deșarte ale vieții pământești, sufletul lor rămâne nemișcat de fiorii zbuciumării, în care se afla Domnul nostru Isus Christos atunci, când se apropia de realizarea celui mai mare ideal, ce a fost și este pe sârmana noastră planetă terestră. Ba ce-i mai mult, cu nepriceperea, ingnoranța și orbirea lor, ei chiar profanează acele momente sfinte ale Mântuitorului, pășind cu pretenții deșarte.

Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei, merg la Isus și-L roagă, zicând: „Învățătorule, voim, ca ce vom cere să ne faci noauă!”

„Iar El a zis lor: ce voiți să vă fac voauă?”

„Iar ei au zis: dă-ne noauă să ședem unul deadreapta Ta și unul deastânga Ta”.

Mântuitorul, văzând în acele momente grave pentru dânsul orbirea deșertăciunii apostolilor Săi, dojenește pe Iacob și pe Ioan cu cuvintele: „nu știți ce cereți”.

Sunt aproape două mii de ani de atunci. Moartea Mântuitorului s'a vestit în toate continentele.

Evangelia Sa s'a propovăduit tuturor popoarelor și lumina dumnezeieștilor Sale învățături a strălucit dela Răsărit până la Apus, dela Polul sudic până la Polul nordic, lăsând pretutindeni o dără de adevărată iubire, care care singură e capabilă a ridica sufletul omenesc până la cel mai înalt devotament adus ca omagiu Dumnezeirii pe altarul fericirii deaproapelui. Insuflețirii aderenți ai crucii Domnului nizuitu-s'au, ca prin șiroaiele lor de sânge, prin batjocuri și suferințe, prin lupte pe arena intelectualității și mai presus de toate prin o viață curată și sfântă să dea numelui Celui crucificat pe Golgota o glorie strălucitoare de splendoarea mării. Și toate aceste zbuciumări, sforțări și lupte purtate cu voința respectivilor creștini și mai presus de toate cu puterea câștigată din grația divină adus-au roade din belșug spre viața și fericirea popoarelor.

Dar vai, inima omului pornită fiind mai mult spre strălucirea și dulceața otrăvitoare a deșertăciunilor lumesti, nu arareori s'au ivit nori furtunoși pe orizontul vieții creștinești și descărcându-se aceștia în grindini și torente au nimicit roadele produse de învățăturile sublimе ale Domnului nostru Isus Christos; și locul iubirii l-a ocupat mândria, invidia, ura și răsunarea; pe ruinele sacrificiului și devotamentului s'a ridicat altar egoismului, care în cruda sa strălucire nu arareori aduce chiar și jertfe pestilențiale de trădare; și pe pajiștea vieții parfumul virtuților creștine s'a denaturat în buruienile tuturor poftelor, păcatelor și tuturor viciilor grozave și perverse.

Au fost aproape totdeauna eclipse de aceea, dar par'că niciodată nu s'au deslănțuit cu atâta amărăciune și otrăvire și în dimensiuni așa de uriașe, ca tocmai acum, în timpul de după războiul trecut. Cauza e buimăceala, orbirea sufletească, care a produs atât în indivizi, cât și în popoare dorinți, poște și ambiții, cari ostracizează niziunța spre calea indicată de iubirea evanghelică. Și în chipul acesta dojana Domnului nostru Isus Christos, exprimată față de deșertăciunea sf. apostoli Iacob și Ioan, pe drept și toarte se potrivește și la biciuirea *voinței bolnave* din zilele noastre.

Bolnavă, grozav de bolnavă este voința oamenilor în timpul de față. Boala aceasta produce pretutindeni debilitatea și atrofierea forțelor morale și ne aduce în imposibilitatea de a ieși din încurcăturile cauzate de diferite păcate născute în decursul războiului mondial și dezvoltate și întărite după acesta.

În lumina acestei diagnoze să nu ne mire, că la noi progresul stagnează sau înaintează așa de încet, încât nu satisface nici pe un teren al vieții exigențele refacerii și întăririi noastre. Căci voința bolnavă la cea mai mică adiere a ispitelor, asemenea firului de trestie, se încovoie, se apleacă și neavând puterea rezistenței necesare dirigă faptele spre scopuri opuse poruncilor divine și păgubitoare adevăratelor noastre interese. Nu are puterea să strige în fața acestora: „Fugi dela mine Satano!” Și așa cuprinși de această boală morală, suirea spre Ierusalimul idealului nostru religios, moral, cultural, economic și național este nerealizabilă până atunci, până când nu se va afla medicul înțelept și iubitor, care să ne cureze de această maladie.

Ingrijorarea oamenilor cu suflete pline de iubire pentru restabilirea armoniei sociale, după profunde deliberări, au ajuns la recunoașterea adevărului, că adevărata refacere ahtiată de toată lumea se poate realiza numai și numai pe o singură cale: prin Christos. Cade-se, ca și noi, spre a ne îndrepta voința spre bine, să alergăm la acest izvor al tămăduirii, cu atât mai vârtos că însuși Mântuitorul nostru, prin cuvintele: „Bate și ți-se va deschide, cere și ți-se va da”, ne îndeamnă la aceasta.

Prin Christos sufletul nu numai că se înalță la cea mai curată cunoștiință de țelul său, ci e împis irezistibil și la acțiuni aducătoare de

fericire. Numai cu ajutorul Lui poate fi vindecată paralizia voinței și vrăjmășia dintre a ști și a realiza. La lumina învățăturilor și pildelor Lui vom cunoaște și vom ști, și la căldura iubiri dăruite prin grația Sa, vom îndrăzni să dorim, poftim și să cerem ajutorul Său cel atotputernic spre realizarea unor astfel de poște și dorinți, cari nu ne vor aduce dojana, de cari s'au făcut demni ss. ap. Iacob și Ioan, ci prin valorizarea cărora, îndeplinindu-Se voia cerească, numele lui Christos se va preamări.

M. S.

Impărăția lui Dumnezeu.

De: Preotul **Romulus Novacovicu.**
(Continuare)

Două suflete se unesc în numele lui Dumnezeu, după înclinările inimii, și formează o familie, o celulă a vieții sociale. Dar nu ajunge numai atât. Ca această unire să fie trainică, indisolubilă, sufletele legate prin taina cununiei trebuie să se unească zi de zi mai ales prin puterea tainică a rugăciunii reciproce. Ca din această legătură să rezulte flori și fructe sănătoase, sufletele trebuie să se întâlnească în aventurile lor sublime spre Divinitate. Aici rezidă intimitatea minunată a sufletelor unite, aici zace taina unității vecinice a cununiei.

Când tata și mama se îndreptează prin rugăciune către Dumnezeu, abia atunci ne putem mândri cu școala cea mai ideală pentru educarea familiei, căci fiii de pe buzele părinților trebuie să soarbă primele cuvinte ale rugăciunii.

Ce tablou sublim, când întreaga familie își unește simțirile și cugetările cele mai alese în rugăciuni fierbinți către Dumnezeu! Ce școală minunată de educație sufletească pentru acea familie; ce viitor strălucit pentru acel neam.

În *Scofia* se obicinuește lucrul acesta: tatăl sau stăpânul casei adună în jurul său în fiecare seară pe toți membrii familiei și cu glas inspirat, ca de apostol, topește sufletele acestora într'un sublim avânt spre Divinitate, prin graiurile minunate ale cuvintelor biblice. *Burns*, acest cântăreț al țărâniții scoțiene, ne-a eternizat acest tablou familiar în accente pătrunzătoare.

Ce impresie puternică, binefăcătoare și înălțătoare pentru sufletele plâpânde, când văd, că frunțile încrețite de grijile părinților lor se în-

seninează mereu în clipele, când își pleacă genunchele înaintea majestății divine, dela care asteaptă cu deplină încredere tot darul desăvârșit și toată darea cea bună.

Ce respect s'ar infiltra în fragedele odrasle față de tot ce este mare, sfânt și sublim în lumea aceasta! Câtă mângâiere și tărie n'ar sorbi aceste ființe în clipele solemne ale rugăciunii, mai ales când vor trebui să se arunce în valurile vieții.

Dar acest tablou mângâietor e numai un vis, căci realitatea este din cele mai crude.

Sufletul religios al familiei ar trebui să-l torneze mama: în ea trebuie să vedem noi pe regeneratoarea neamului omenesc.

Dar cum va putea femeea să-și îndeplinească cu vrednicie înalta menire, când sufletul ei se înstrăinează mereu de practica unei viețuiri creștine: de izvorul divin al grației renăscătoare, datorite sufletelor noastre prin rugăciune.

Mamele adevărate, care vor să-și înțeleagă menirea și să o îndeplinească, vor trebui să-și verse căldura simțirii lor religioase în frumoasele cuvinte ale rugăciunii și să învețe, la rândul lor, și odraslele lor a face la fel: iată Imperativul categoric al datoriei de mamă creștină.

Căci numai rugăciunea comună a familiei va putea cimentă acea legătură indisolubilă între membrii ei, care va fi chezașa cea mai bună a unei propășiri fericite.

Dar familia, după credința noastră, va trebui să cuprindă în sânul ei și pe servitori. Și aceștia sunt chemați la rugăciunea comună a familiei!

Ce alipire s'ar trezi în sufletele acestora când ar vedea, că însuși stăpânii lor se roagă, făcându-și serioase examene de conștiință, mărturisind astfel, că și ei sunt oameni, supuși greșelilor și dependenți de Dumnezeu, căruia sunt datori să-și dea seama de faptele lor.

În chestia aceasta însă multe ar fi de spus. Azi e îndrăzneală, când cineva voiește să atragă luarea aminte asupra tristelor consecințe ale neglijării rugăciunii. Căci duhul indiferentismului cuprinde din ce în ce tot mai mult sufletele familiilor noastre.

Alătura de necredința tatălui vedem nepriceperea mamei, iar ca rezultate pozitive niște copii vlăguți și necrescuți, dela cari neamul

nostru numai bine nu va putea aștepta. Sufletele membrilor familiei azi nu se mai unesc nici măcar în clipe solemne de cucernică închinare: iată ceea ce putem constata despre prima celulă a vieții noastre sociale.

A încetat deci și rugăciunea familiară și cu aceasta s'a dus și fericirea adevărată a ei.

Dar acest duh al nepăsării cuprinde și sufletul națiunii mele. Căci noi susținem, că și sufletul unei națiuni trebuie să inspire prin rugăciune aerul spiritual, divin, ca să poată trăi.

Ce înălțător și edificator ar fi faptul, când președinții corpurilor legiuitoare, înainte de începerea fiecărei ședințe, ar cere binecuvântarea cerurilor asupra debaterilor parlamentare, ca astfel discuțiile reprezentanților națiunii să-și păstreze calmul, obiectivitatea și seninătatea, ducând astfel la rezultate fericite spre preamărirea patriei și a lui Dumnezeu.

Aceasta ar fi școala cea mai bună pentru educarea națiunii mele. Căci faptele ne trebuiesc, care singure mai au puterea de convingere în acest veac al necredinții.

Dar pierit-a și rugăciunea națională. Căci a te ruga înseamnă a-ți exprima concepția religioasă despre univers. Ori azi suntem în veacul necredinții, când totul se neagă ce nu este perceptibil prin simțuri. Azi mândria și egoismul își serbează triumful în lume, alungând din ea tot ce este măreț și sublim.

Cu toate acestea, nu se poate susține în mod serios, că progresele uimitoare ale științelor naturale și fizico-chimice ar distruge concepția biblică, creștină despre univers, ci, dimpotrivă, concepția cu adevărat științifică este de perfect acord cu a noastră.

Ci lumea e dornică de plăcere, e plină de mândrie și călăuzită în toate acțiunile ei de egoism.

Urmează deci în mod logic, că și concepția ei cosmologică să fie la fel, pentru a-i putea justifica viața păcătoasă și fără un rost mai înalt, ideal.

Dar oamenii totdeauna și'n tot locul s'au rugat, se roagă și se vor ruga. Aceasta este o pornire adânc săpată pe tablele inimii noastre, aceasta este o lege scrisă în sufletele noastre.

Chiar oamenii de știință serioasă și-au descoperit capetele înaintea Celui Nevăzut, adevă-

rindu-se astfel de fapt cuvintele lui *Verulam de Bacon*: „*Pușină știință ne îndepărtează de Dumnezeu, multă știință ne readuce iarăși la Dumnezeu*“.

(*Urmează.*)

Crucea și misteria.

Creștinism și francmasonerie de : G. M. Ivanov.

Despre profeții mincinoși nu odată a vorbit Christos ucenicilor săi. Ingrijorări din pricina venirilor profeților mincinoși, a căror activitate în lume va fi îndreptată spre nimicirea Evangheliei, întâlnim în epistolele sobornicești mai ale tuturor apostolilor, cari au scris convertiților la creștinism. „Să cercetați duhurile“ — scrie apostolul Ioan — „ca să vă încredințați dacă sunt dela Dumnezeu; căci în lume au venit mulți proroci mincinoși“. Și fiindcă prorocii mincinoși aduc seducții mari, apostolul stabilește și criteriul, după care să distingem cine este de la Dumnezeu și cine împotriva lui: „Duhul lui Dumnezeu să-l cunoașteți după aceasta: ori ce duh, care mărturisește, că Isus este Christosul venit în trup, este dela Dumnezeu, și ori ce duh, care înu mărturisește pe Isus, nu este dela Dumnezeu, ci este Duhul lui Antichrist“.

Prin faptul că francmasoneria pretinde să dea lumii „*noui adevăruri morale*“, făurite în „*atelierile*“ ei, adevăruri cari nu mărturisesc pe Christos, nu se inspiră din personalitatea lui perfect omenească și absolut divină, înseamnă, că problema francmasonică, de o sgomotoasă actualitate, apare ca o problemă a lui Antichrist. Înainte de a ne interesa de ea ca de o întreprindere politică, francmasoneria ne interesează ca o seducție morală, ca o utopie anticreștină. Pretenția ei de a fi un „*adevăr*“, un „*nou adevăr*“, un „*nou adevăr moral*“, fără să constate și să dovedească, că eternul adevăr, creștinismul, nu mai este adevăr, că este un adevăr învechit, sau un adevăr devenit imoral, — ne obligă să cercetăm prorociile creștine despre venirea lui Antichrist, și să fim atenți față de posibilitățile lui de a învinge.

„Crucea și misteria“ — este simbolul antinomiei actuale între Christos și Antichrist. Zic actuala, fiindcă numai în timpul din urmă spiritul anticreștin și-a ales unelta zidarului, ca

simbol al reconstrucției omenirii pe baza și cu elementele „*nouilor adevăruri morale*“, făurite în atelierile clandestine ale masonilor. Antinomia din veacuri, deși virtual ea este înlăturată prin întruparea lui Dumnezeu, prin învierea lui din morți, prin biruința lui asupra diavolului, prin posibilitatea ce a dat-o omenirii de a se transforma prin har dumnezeesc dintr'o omenire simplă în omenire dumnezeită.

Seducțiile mari și imperceptibil de fine — seducțiile istorice ale lui Antichrist — au turburat în trecut pe creștinii primelor veacuri în chip incomparabil mai prăpăstios decât seducția masonă astăzi, din pricină că profeții mincinoși de atunci apăreau în vesmântul sincerității și a bune voințe creștinești. Să ne amintim de principalele erezii, arse toate în flăcările intuiției revelatoare a Sinoadelor ecumenice. Toate tindeau să înnegureze și să pervertească valoarea dogmatică și tainele fundamentale ale doctrinei creștine. Unii negau divinitatea lui Christos. Alții diminuau această divinitate; alții mărturisind pe Christos ca fiul lui Dumnezeu, îi atribuiă numai o modestă asemănare cu Tatăl. Mai târziu seducția raționalistă a gnosticilor nega în Christos unirea a două firi, afirmând că fecioara Maria era numai o Născătoare de Christos și nu Născătoarea lui Dumnezeu. Au fost și de aceia, cari contopeau în una cele două firi ale lui Christos — cea dumnezească și cea omenească. Toate aceste erezii atacau intuiția autentică și revelatoare despre Christos: Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Creștinismul s'a apărat, și apărându-se și-a construit sistemul de dogmatică. Din aceste ispite, creștinismul a cristalizat dogma sa fundamentală despre nedespărțita și necontopita unitate a celor două firi în Christos. Și ca și luminatul apostol Petru, a mărturisit și mărturisește, că Christos este Fiul lui Dumnezeu Celui Viu. Această dogmă creștinismul a pus-o la baza construcției Casei lui Dumnezeu.

Pentru care casă a pus astăzi Antichrist mistria în mâinile francmasonilor?

*

Apariția lui Christos pe pământ în realitatea dogmei fundamentale a creștinismului despre El — a încheiat pentru toate veacurile discuțiile despre superioritatea moralei în general. Plenitudinea morală este numai în Christos —

omul desăvârșit și Dumnezeu unic — și orice altă morală este necreștină, deci inferioară. Francmasonii oferă o morală justificată printr'o finalitate utilitaristă și sprijinită de rațiune. În cazul cel mai bun — acesta ar fi kantianism vulgarizat — deoarece Kant tot mai găsisse în conștiința omului un imperativ categoric fără să fi putut explica geneza metafizică atât a conștiinței, cât și a imperativelor ei. Deosebirea între Kant și creștinism se reduce — în limitele gnoseologiei morale — la faptul, că creștinismul justifică *metafizicește* morală creștină, pe când Kant pentru imperativul său a găsit o simplă rațiune *practică*. În chestiunea aceasta, masonii, carii trebuie să-și justifice prin rațiunea practică „noile lor adevăruri morale” — s'ar lumina, dacă ar face cunoștință cu chinul sufletesc al marelui filozof, din lucrarea lui nu atât de cunoscută „Religion innerhalb der reinen Vernunft” — ca să vadă, cum o inteligență genială n'a putut justifica nici în limitele rațiunii pure, nici a celei practice necesitatea adevărului moral. Morala raționalistă n'a putut fi explicată nici de elevul de stânga — metafiziceanul pur, Schopenhauer. Morala este o trăire (Erlebung) religioasă — și religia are rădăcini și origini metafizice. Schopenhauer, care găsisse o explicare metafizică a lumii, a rămas ireligios, anume fiindcă redusese inițiativa religioasă la o simplă senzație banală.

În viața practică binele pe care-l faci, trecător și fără pretenții, trebuie și el justificat. Căci nu e oare o absurditate să faci un bine, dacă n'ai impresia intimă, că fapta ta este un amănunt, care pătrunde în acea absolută plenitudine de viață cristalină, în acea moralitate solară — al cărei început și sfârșit este în Dumnezeu — și pe care ți-o face văzută și simțită — dacă ai ochi de văzut și inimă de simțit — numai intuiția și logica religioasă? Fără această intuiție, binele este un fenomen accidental — fie chiar că trezește o senzație plăcută, dar morala aceasta e păgână, epicureică, și nu pe o fenomenologie accidentală și fluctuantă se poate bizui dorul nesfârșitei omeniri, dorul de Absolut și de Definitiv, precum nu în ea omenirea își găsește îndemnul în îndeplinirea moralității cotidiene.

Morala masonică — e subiectivism moral. Subiectivismul moral e protestantism, e fără-

mițarea ideii morale — și în această fărâmițare totul se amestecă și se confundă, prefăcându-se în salată rusească...

*

Omului, Dumnezeu i-a făcut o mare milă. Deoarece prin păcat omul și-a pierdut perfecția ca stare continuă și originară, dar prin perfectibilitate și-a păstrat puțința de a se reînălța la desăvârșirea din trecut, și deoarece prin păcat omul a pierdut imaginea lui Dumnezeu — imaginea plastică a panidealului, Christos a luat chip de om, „chip de rob” — ca să fie văzut de ochii imperfecti ai omului în toată limpидitatea Lui solară, a Dumnezeului înomenit. Creștinismul oferă idealul în carne și în oase. Christos a existat istoricește — ca om perfect și există euharistic în noi în plenitudinea desăvârșirii sale. Creștinismul are cui să se asemene, pe cine să imite, a cui chip să întrușipeze. Dacă masonul inițiat în gradul întâiu, va evolua în virtuți masonice, până va ajunge un mason de gradul al treizeci și treilea — înseamnă că a ajuns perfecția? Un Itzec Aaron Moise (zis Adolf) Crémieux, de pildă, Mare Maestru francmason, învesmântat cu insigniile celui de al 33-lea grad al Francmasoneriei de rit scoțian, înseamnă în ordinea desăvârșirii morale tot atât cât Christos? Intrupând în persoana sa toate virtuțile masonice, și rămas totuși un simplu evreu cu toate aspirațiile religios-naționaliste ale poporului evreesc. E cunoscut „Manifestul” lui Crémieux din 1860, promulgat către evreii din întreaga lume. Acolo citim porunci „morale” ca aceasta: „În nici o împrejurare evreul nu trebuie să devie un amic al creștinului sau al musulmanului, înainte de a fi sosit momentul când lumina credinței evreiești — singura religie a rațiunii — va străluci asupra întregii lumi”. Poate din punct de vedere al evreimei contemporane, această poruncă să fie de o supremă moralitate, și maestrul Crémieux să fie pentru ea un ideal; — dar omenirea întreagă, afară de cele 20 de milioane de evrei, va accepta vreodată „morală” lui Crémieux, ca pe cea mai desăvârșită și pe autorul ei — ca o pildă de perfecție omenească?

Multă lume se va găsi oare să dorească și să simtă necesitatea de conștiință de a se asemăna lui Crémieux, fiindcă a îndeplinit virtuțile

masonice și a fost investit cu insigniile ultimului grad al ritului scoțian?

În schimb, Christos ordonă: „să vă iubiți unii pe alții, cum v'am iubit Eu“. Și tot El: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva vicața pentru aproapele său“.

Morala francmasonă este ură; morala creștină este universală înfrățire — fără deosebire de națiuni — în iubirea reciprocă, care e iubirea în Christos. Exemplul viu al Francmasonului e Itzec Aaron Moise Crémieux — idealul creștin e Isus Christos. Să compari cu tendința de a găsi o asemănare între Crémieux și Christos, înseamnă să faci o profanare; înseamnă să faci o crimă împotriva Spiritului Sfânt — crima cea mare. Iar să preferi pe Crémieux și pe toți cei ce sunt ca el lui Christos și ucenicilor Lui, înseamnă, din punct de vedere religios, să fii conștient sau inconștient o unealtă a lui Antichrist, iar din punct de vedere simplu, omenește, înseamnă să te declari, că în materie de sensibilitate și aspirații morale nu ești mai mutt decât un berbec.

Comparația largită astfel între creștinism și francmasonerie inspiră fructuoase cugetări asupra revelației creștine, în care adevărul moral creștin capătă o plasticitate concret sensorială, în timp ce adevărul moral francmasonic rămâne o simplă abstracție aventurieră.

Dar și atât e suficient — din grabita schițare a comparației între creștinism și francmasonerie — să se vadă nu atât inconsistența „făuririlor laice“, oricât ar fi ele de savant raționalizate, cât patosul cu care ireligiozitatea anticreștină luptă împotriva creștinismului.

La urma urmelor — lupta e zadarnică, fiindcă în trecut forțe și mai turbate, îmbrăcate în haine și mai seducătoare au tins să infecteze, să învenineze, să zdrobească tăria dogmei noastre — ajungând involuntar și indirect să o întărească și să o procimizeze.

Mâna ateistă a luat înzadar mistria să construiască o casă nouă, în care nu e chemat să plutească spiritul lui Christos.

Cugetarea și mâna purtătoare de cruce a creștinismului încă odată vor înlătura seducția și utopia morală a francmasoneriei și ca în povestea lui Faust, — mefistofelicul Antichrist modern se va svârcoli în spasme sub covârșitoarea putere a Sfintei Cruci.

(„Cuvântul“).

Ședințele Sfântului Sinod.

În ședința din 8 Martie Sf. Sinod s'a ocupat de înființarea unui episcopat ortodox român în America. P. S. Sa Episcopul Visarion Puiu a citit raportul comisiunii misiunilor externe referitor la această chestiune. Ministerul de Externe a răspuns adresei Sf. Sinod, că guvernul nu dispune de fondurile necesare pentru înființarea episcopatului în America.

În jurul acestei chestiuni s'a desfășurat o discuție mai lungă, în care I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a susținut ideea d'a se trimită un vicar pentru biserica ortodoxă română din America.

Sf. Sinod n'a împărtășit această idee și cu majoritate de voturi, a hotărât înființarea episcopatului în America, intervenind pe lângă Ministerul Cultelor pentru găsirea fondurilor necesare.

În ședința dela 9 Martie, la care a participat și dl Al. Lapedatu, ministrul cultelor, s'a discutat chestiunea dacă biserica ortodoxă română să participe la alegerea unui patriarh al Alexandriei, în locul decedatului Fotie, și s'a hotărât să se intervină pe lângă guvernul egiptean, ca românii ortodocși aflători acolo să poată participa la această alegere.

S'a precizat punctul de vedere al Sf. Sinod privitor la Sinodul ecumenic ce se va ține la Sf. Munte. Va fi numai o conferință religioasă, care să pregătească lucrările Sinodului ce se ține în 1927.

La sfârșitul ședinței I. P. S. Sa Patriarhul Miron a făcut o dare de seamă asupra activității Sinodului în ultimii ani.

După aceasta dl Ministru Lapedatu a citit decretul regal de închidere a sesiunii Sf. Sinod.

Ș T I R I

Fericitul Alexandru Lebu, proprietar și locuitor în Sibiu, prin testamentul său a dispus, ca din întreaga sa avere miscătoare și nemiscătoare, după detragerea legatelor, să se înființeze o fundațiune pentru toți Românii de confesiunea ortodoxă din Ardeal, Banat, Crișana și Maramuraș, sub numirea de: „Fondul cultural Alexandru Lebu“. Averele acestei fundațiuni constă din imobile, depuneri, efecte, vite și unelte agricole în valoare de 1.050.793 Lei. Din această fundațiune, a cărei administrare este încredințată Consistorului arhidiecezan ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu, se vor distribui burse și ajutoare tinerilor fără diferență de sex, români, de confesiunea ortodoxă din întreaga Mitropolie, cari se vor dedica învățătorei artelor și științelor de orice fel, și cari se vor distinge prin purtare bună și prin talent, și despre ai căror părinți se va dovedi, că nu sunt în stare să-și crească copiii lor din averea proprie. Consistorul arhidiecezan va designa după trebuință mai deaproape, conform spiritului timpului și raporturilor politice și sociale

ale Românilor, scopurile pentru cari să se întrebuințeze venitul fundațiunii, precum și mărimea și categoria burselor și ajutoarelor, nefiind exclus nici un ram de știință, arte, industrie, comerț, economie, cu un cuvânt nimic, ce poate contribui la prosperarea culturală și materială a poporului român.

Urmările unei propagande greșite. În dimineața zilei de Duminecă, în 7 Martie a. c., s'a petrecut în strada Ileana Cosiuzeană Nr. 11 din București, un caz de superstiție baptistă: Lucrătorul tinichigiu, Ștefan Roman, în etate de 52 ani, baptist, de câtă-va vreme era muncit de gândul, că din cauza mânei stângi, face multe greșeli în viață. Chinuit de aceste gânduri, s'a sculat din pat, s'a dus în curtea caselor și punându-și mâna stângă pe un butuc aflat în curte, și-a tăiat mâna dela cot, cu un topor. Vecinii, prinzând de veste, l-au ridicat dintr'un lac de sânge și l-au dus la Spitalul Brâncovenesc, unde i s'au dat ajutoarele medicale. Iată urmările fanaticilor propagandiști ai sectelor.

Adunarea extraordinară a Uzinelor de fier și Domeniilor din Reșița S. A. ținută în ziua de 10 Martie 1926 a decis în unanimitate rectificarea valorii stabilimentului societății cu 500 milioane Lei și sporirea capitalului social al societății cu aceeași sumă dela 250 milioane Lei la 750 milioane Lei prin emisiunea a 1.000.000 acțiuni nominative de 500 lei valoarea nominală, fiecare acționar obținând fără nici un un vărsământ 2 acțiuni noi pentru una veche. Spesele de emisiune ce se vor fixa de consiliul de administrație nu vor putea trece suma de 25 lei de acțiunea nouă. Scopul acestei măsuri este de a pune în concordanță într'o anumită măsură valorile stabilimentelor figurând în bilanț cu valoarea reală a acestor bunuri.

Viața pe insula Ada-Kaleh. Pe pitoreasca insulă Ada-Kaleh din apropierea orașului Orșova — scrie „Voința Banatului” — în curând se va construi și instala o uzină electrică pentru furnizarea curentului necesar stabilimentelor industriale și pentru luminat. O recentă curiozitate a insulei este, că aici s'a stabilit celebrul vegetarian Bicsérdy, împreună cu familia și mai mulți aderenți ai săi. Noii locuitori intenționează ca să construiască pe insulă și un sanatoriu particular.

Un vaccin al tuberculozei. Într'o vreme când lupta împotriva tuberculozei mistuie atâtea energii, fără ca primejdia acestei teribile boli să poată fi zăgăzuită, nu este desigur fără interes zvonul, că vestitul biolog și bacteriolog francez Calmette ar fi descoperit un vaccin (numit B. C. G.), care după o experimentare de 5 ani făcută pe 5000 copii francezi, 117 copii belgieni, 3352 copii din Indochina și 218 din Senegal a dat ca rezultat, că mortalitatea copiilor născuți și crescuți în familii de tuberculoși n'a atins nici 2 la sută (de comun ea trece de 30 la sută). Datele acestea au fost cuprinse într'un comunicat făcut la Academia de medicină din Paris, constatându-se, în aplauzele tuturor, că cu ajutorul acestui vaccin antituberculos — care va trebui introdus pe întreagă linia — se poate salva dela moarte și tuberculoză cel puțin 93 la sută din copii.

Lume dornică de pace. Din Berlin se anunță, că timp de o lună, la o șingură biserică, s'au aflat șase mii de oameni, cari au declarat, că nu mai vreau să fie membri ai parohiei, de oarece preoții lor rostesc neincetat predici împotriva păcii, pentru chemarea împăratului alungat și pentru înmulțirea armatei.

Conștiința și iubirea de pace a credincioșilor din Berlin se dovedesc astfel a fi mai tari decât dorul de război și vulturului prusac și momelile năimiților lui.

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Cartea de Rugăciuni și cântări bisericesti cu sfânta Liturghie, rugăciunile și explicarea ei pentru școlari și popor, de Dr. Petru Barbu. Edițiunea V. Caransebeș, Librăria diecezană. 260 pag. Prețul exemplarului broșat 20 Lei.

VECHEA REVISTĂ ILUSTRATĂ

„CONSINZEANA“

intemeiată în anul 1911

de

SEBASTIAN BORNEMISA

apare și acum în Cluj

sub aceeași conducere și având colaborarea celor mai de seamă scriitori.

CEREȚI NUMERE DE PROBĂ GRATUITE din această excelentă revistă de familie indispensabilă în fiecare casă.

Adresa:

CLUJ, PIAȚA CUZA-VODĂ Nr. 16.

10—10

La Tipografia și Librăria Diecezană, Caransebeș

a sosit materie (mătasă curată) pentru

BRÂNE PREOȚEȘTI

Metrul costă: 15 cm. lățime Lei 537
5 " " " 216

„BANCA BANATULUI“
INSTITUT DE CREDIT ȘI COMERȚ, SOCIETATE PE ACȚIUNI ÎN CARANSEBEȘ

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și comerț „Banca Banatului” societate pe acțiuni în Caransebeș, se invită la

a VI-a Adunare generală ordinară,

care se va ține **Mercuri în 31 Martie 1926, la 11 ore a. m.** în localul institutului, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
  2. Raportul Consiliului de Administrație și al Consiliului de cenzori.
  3. Prezentarea și aprobarea bilanțului pe anul 1925, distribuirea profitului curat și darea absolutului pentru gestiunea anului 1925.
  4. Modificarea și întregirea unor Articli din statute.
  5. Propuneri în sensul statutelor
- Consiliul de administrație.**

Incheierea socotelilor

la „Banca Banatului institut de credit și comerț, societate pe acțiuni în Caransebeș, pe anul de activitate 1925.

ACTIVA

CONTUL BILANȚ

PASIVA

	Lei	b.	Lei	b.		Lei	b.	Lei	b.
Casa în numerar			447382	88	Capital societar			500000	
Portofoliul { cu acoperire ipotecară	7230073				Fond de rezervă	100000			
cambilor { cu garanții diverse	3968959		11199032		Rezerve pentru creanțe dubioase	585000			
Debitori în Cont Curent			5366371	07	Rezerve pentru diverse impozite	65000			
Diverși debitori interimari			1365340	87	Rezerve pentru asig. funcționarilor	250000		1000000	
Edificiul institutului în piață					Depuneri spre fructificare			11474702	74
Mobiliar					Creditori în Cont-Curent și Reescont				
					la B. N. R.			3913888	04
					Depozite de casă			756043	04
					Interese transitoare anticipate pe 1926			432484	
					Profit curat pro 1925			301009	
			18378126	82				18378126	82

EȘITE

CONTUL PROFIT ȘI PERDERE

INTRATE

	Lei	b.	Lei	b.		Lei	b.	Lei	b.
Interese după Credite și Depuneri spre fructificare			800150	42	Interese dela cambii, Cont-Curent și diverși debitori			765967	20
Spese de administrare, porto și timbre			270987	12	Venitul Chiriilor			53150	
Impozite diverse			74007	89	Comisioane și alte venituri			627037	23
Profit curat pro 1925			301009						
			1446154	43				1446154	43

Caransebeș, la 31 Decembrie 1925.

Augustin Muntean m. p.
Director, Expert contabil.

Frideric Azzola m. p.
Contabil autorizat.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Dr. Alexandru Morariu m. p.
președinte.

Alexandru Bălaș m. p.

Dr. Dimitrie Țoloca m. p.
Virgil Musta m. p.

Sabin Erușian m. p.
Ilie Orzescu m. p.

George Frățilă m. p.
Ioan Popovici m. p.

Subscrisul Consiliu de control am examinat contul Bilanțului și al Profitului și Perderei cu registrele principale și auxiliare și le-am aflat exacte.

Caransebeș, la 18 Martie 1926.

CONSILIUL DE CONTROL:

Dr. Constantin Popasu m. p.
președinte.

Nicolae Ivanescu m. p.

Dr. Vasile Lolchița m. p.

Petru Popovici m. p.

Dimitrie Sgăvârdea m. p.
expert contabil

Ioan Șușoiu m. p.